

(reportáž z koncertu k 20. výročí časopisu Folk (& Country))

Po listopadu 1989 se naplno otevřela vrata svobodě. Mezi základní svobody patří možnost říkat a psát své názory, psát o tom, co mám rád a seznamovat s tím i ostatní spřízněné duše. V případě svobody tisku po roce 1969 neexistovala oficiální cenzura tisku. Cenzura ale na sebe vzala jinou podobu než má cenzura preventivní, byla zavedena cenzura následná. Následná cenzura znamenala, že celý náklad knihy v podobě již vytištěné měl rozhodnutím, či jen v důsledku vzkazu z vlivných míst podobu makulatury. Největším cenzorem zde byl obyčejný lidský strach. Poté, co tento vpravdě obludný systém padl, byl trh zavalen množstvím knih a časopisů, lepších i horších. Na dříve státem dotovaném knižním a mediálním trhu, na němž byly chrleny tuny nikým nečteného potištěného papíru, začal fungovat obnovený zákon nabídky a poptávky. Do této doby obnovy kapitalismu v lednu 1991, slovy zakladatele Michala Juppa Konečného, asi sedmého, vychází první číslo časopisu Folk & Country. V té době bylo na co navazovat, protože zakladatelé měli za sebou řadu ročníků festivalů s desítkami tisíc diváků a scéně

FC po roce 1969 vznikla celá plejáda kapel a sólistů, u nichž diváci hledali posilu v nelehkých dobách, či jen radost ze zpívání a lidské pospolitosti. Čas šel, nebo lépe řečeno běžel, a od té doby uplynulo dvacet let. Zestárl nejen časopis, který je v podstatě jediným tištěným periodikem tohoto žánru u nás, zestárl i zakladatelé a zestárl i pamětníci. Hlediště již nejsou přeplněna diváky a zejména mladší generace hledá jiný způsob života než je vandr a poslouchá jinou hudbu než je muzika, která zní ve vlcích, na vandrech u táboráku či na jamech, kterým se někdy „světáčky“ říká afterparty. Časopis v době nedávné zkrátil i název na Folk, ale jeho zakladatel Jupp je tu stále a pořádá ty největší žánrové festivaly v čele se Zahradou. Každé životní jubileum je důvodem k oslavě i důvodem k bilancování. Hudební časopis nemůže slavit jinak než koncertem. Slavnostní koncert se nemohl konat jinde než v Lucerně, v prostorách, jimiž šly hudební dějiny všech žánrů, v prostorách, v nichž hrát je stále muzikantskou prestiží. Dne 24. listopadu 2010 proto prostory Lucerny patřily oslavujícím i čtenářům časopisu. Celým večerem provázela dvojice představující generační obměny v žánru - Jiří moravský Brabec, moderátor, redaktor, textař a nevím co ještě a písničkář Petr Sedláček. Oba měli dost nelehký úkol - dodržet čas nájmu sálu - a tak přídavky zněly jen zcela výjimečně a moderátoři do jisté míry převzali i úlohu inspicientů. Výběr účinkujících představoval zcela jistě špičku v žánru, byť do této „špičky“ by se vešlo samozřejmě i více muzikantů, ale čas není gumový. Večer zahájila kapela

Ja

blkoň

, bez své „ženské sekce“, Aničky Duchaňové. Jablkoň, slovy moderátorů, patří stejně jako

ostatní účinkující kapely, s jedinou výjimkou, k věkem starším, než je oslavovaný časopis. Tvorba Michala Němce podporovaná perfektními muzikanty je osobitá, žánrově nezařaditelná a nesrovnatelná s někým jiným. Vedle slovních a muzikantských hříček zněly i hořkosladké skladby jako

Odpouštím ti Rút

či

Černá Marie

. U těchto akcí je pochopitelně kapela vázána časem, takže je namístě brát vystoupení jako pěknou ochutnávku vrcholící touhou vidět a slyšet celý koncert. Ke každému koncertu patří křest, tentokrát křest CD s názvem

Bongo BonBoniera

, fiktivní kapely

3B

s řadou interpretů. Desku pokřtily děti a šéf vydavatelství Indies Scope, Milan Páleš, a to oblíbenými Rychlými špunty.

Kapela

Blue effect

si našla své místo na většině folkových festivalů, byť je klasickým čistokrevným bigbitem. Kytarová legenda, Radim Hladík, obklopená muzikanty o generaci mladší, vzpomíná na staré pecky z repertoáru původních Blue a časem Modrých effectů a v podání zpěváka a šoumena Honzy Křížka

a

zní

Sluneční hrob

či

Ej padá, padá rosenka

jinak, než v původním znění, ale velmi dobře. Bohužel jsem z osmnácté řady nemohl plně vychutnat rychlohru prstů Radima Hladíka a jeho věčný milý klidný úsměv - jako by se vlastně nic nedělo.

Trojice s názvem

Hop trop

personálním ani žánrovým změnám nepodléhá. Jestliže by někdo chtěl dělat kvalitního obhájce vodáků a trampů, je jím tahle trojice s přezdívkami Samson, Huberták a Šroub. Tahle trojka nestárnoucích pánů umí totiž to, co umí málokdo. Umí napsat a zahrát píseň, kterou si lze zpívat v podstatě souběžně s její premiérou. Témata nákladňáků, vandrů, vodáckých holek a jiná podobná mi nikdy v podání Hoptropáků nezněla jako klišé p

Dvacítka je krásné číslo

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 07 Prosinec 2010 18:53

